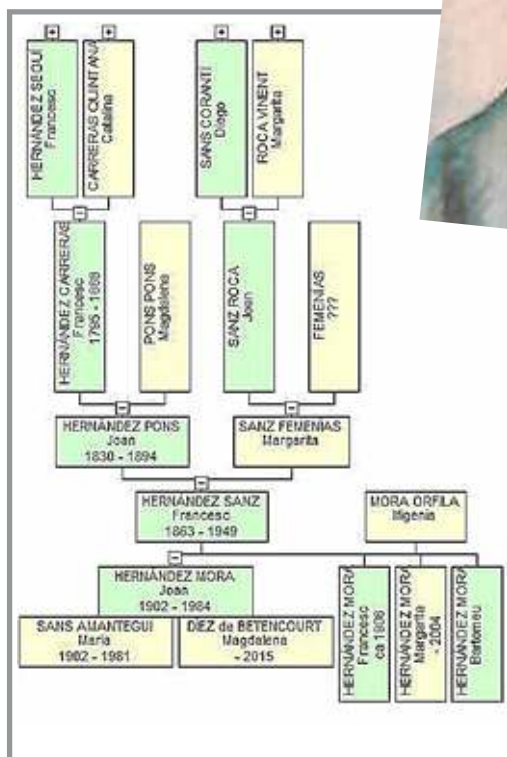

Miscel·lània genealògica

JOAN HERNÁNDEZ MORA

Antonio Tudurí

Secció de Genealogia
de l'Ateneu de Maó

Aquestes darreres setmanes s'ha parlat molt de D. Joan a causa de la inauguració de les noves sales del Centre d'Art i d'Història Hernández Sanz-Hernández Mora ubicat a Ca n'Oli-ver. Fins i tot, han estat publicats al **MENORCA** uns interessants articles sobre la seva persona i la seva dar-
ra esposa, Magdalena Díez de Betencourt, escrits per Joan Hernández Andreu i Joan Pons Alzina. I tot aquest moviment reivindicatiu m'ha semblat molt oportú; tan oportú que m'ha donat entrada per poder parlar de la genealogia de D. Joan.

D'on venen aquests Hernández tan il·lustres?

◆ **PEL QUE SEMBLA**, el primer Hernández d'aquesta branca del que tenim notícia és en Miquel Hernández, casat a Maó l'any 1582 amb Catalina Prats. El seu segon fill, Joan Hernández Prats, inicia una saga d'Hernández amb un seguit de segons llinatges que és: Ponsetí, Sitges, Olives, Seguí, Carreras, Pons i, finalment, Sanz (o Sans), pare de D. Joan. La branca Sanz (o Sans) prové des Castell, amb un Cosme Sans casat amb Maria Hernández as Castell de Sant Felip l'any 1591, que tenen un fill de nom Francesc Sans Hernández i amb un altre seguit de segons llinatges que és: Prats, Cevallos, Cànaves (o Cánovas), Medina, Coraniti, Roca i Femenies. De D. Joan Hernández Mora i de la seva branca paterna es coneixen vides i milacres. Per tant, res a dir per la nostra part, però de la branca materna jo no en sé res; només que sa mare es deia Ifigenia Móra Orfila i, per aquest motiu, apel·lo als amables lectors d'aquest espai per tal d'esclarir la meua dubte. Destaca que el nom Ifigènia no és freqüent a Menorca; de fet jo no en conec altra. A més, encara que consta al santoral, era a la mitologia grega el nom atribuït a la filla d'Agamenó i la deessa Clitemnestra. Per tant, ens tro-

bem amb un altre arbre absolutament asimètric.

Com molts altres menorquins, un servidor té 6 graus de parentiu amb D. Joan Hernández Mora.

La resposta dels lectors ens podrà ajudar tal com ha passat amb la nostra afirmació de que Àngel Ruiz i Pablo no havia tornat a Menorca després de la seva sortida de l'illa l'any 1911. Hem rebut uns amables i docu-

mentats aclariments de Xavier Martín i de Miquel Àngel Limón, dels que es desprèn que sí va tornar, un cop a l'any 1919, del que el Sr. Limón m'ha fet arribar un article publicat a «La Vanguardia» on el mateix Ruiz i Pablo parla d'un viatge al seu poble i altres notes publicades a «El Iris» de Ciutadella on es justifica la seva presència al casament del seu fill José María.

(Seria cap el mes d'octubre de 1960 que un professor de llengua i literatura espanyola del vell Institut del Pla del Monestir va qualificar de «cabileño» a un entremaliat estudiant del sisè curs de batxillerat. Aquest al·lot li va demanar què volia dir aquell qualificatiu i el vell professor li va respondre que ho mirés al diccionari, cosa que va fer i en no trobar la paraula li va respondre, amb una certa dosi de malcriadesa adolescent, que no hi sortia, el que va motivar una adequada i clara explicació per part del professor: Aquest no era altre que D. Joan Hernández Mora i el malcriat era qui ara escriu aquesta nota. Copiant la frase final de la pel·lícula «Casablanca», allò va ser el principi d'una gran amistat que va durar fins el traspàs de D. Joan).